

Ο ΑΒΑΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 26. Οκτωβρίου 27.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις πρὸς τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις πρὸς τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4	50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.	
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς	»	20.	

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εικοσάρια τουρκ.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆς τουρκικῆς λίρας		4.
Διὰ τοὺς ἐν Βλαχίᾳ προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ Ἰορίῳ Πολιτείᾳ προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθηγητῆς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἰπιθυμοῦντα, οἰονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὅλην γραμμικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπιτελεῖται καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημικὰ ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμένον, λιθογραφίαν, τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὗρίσκειται τὸ Γαλλικόν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀρατίων εἰκονογραφικῶν — καὶ τιμᾶται, διμένον ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελτον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἱστορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμᾶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἡμερῶν ἑκαττον ἀντίτυπον.

Ὅτις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον δραχ. 75 εἰ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὗρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει εἶχει ὀρατὴν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous. —

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδου ἀριθ. φυλ. 25.)

— Νικόλα, ὦ, Νικόλα! ἔκραζε σιγαλὰ ὁ Προηγούμενος, καὶ ἔκρουεν ἑλαφρὰ τὴν θύραν ἐπὶ δύο σχεδὸν λεπτά· ἀλλ' οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις. Ἀπελπισθὲν τὸ ἀρκούδιον, ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἀφοῦ ἐδοκίμασε κατὰ πόσον εἶναι στεραϊά·

— Νικόλα! ὦ, Νικόλα, ἔκραξε· διώρθωσε, ἀδελφὲ τὴν θύραν σου, διότι ἂν ἔλθουν καὶ κακοὶ ἄνθρωποι, πιθανὸν νὰ πάθῃς καὶ τι· ἐνῶ δὲ ἔλγε ταῦτα ἡ θύρα εὐρέθη ἐκτὸς τῶν στροφίγγων τῆς καὶ ὁ Νικόλας ἐγείρετο ἔντρομος.

— Διάβολε, Νικόλα, μῆτε φῶς ἔχεις, μῆτε τίποτε· δὲν φοβεῖσαι, καλότυχε, νὰ κοιμᾶσαι εἰς τὰ σκοτεινά;

— Αἰ, ποῖοι εἶσθε εἰς τέτοια ὄρα; θὰ φωνάζω.

— Διάβολε, φωνάζομε καὶ ἡμεῖς· ἀλλὰ τὸ καλῆτερον εἶναι νὰ ἀνάψῃς φῶς διὰ νὰ γνωρισθῶμεν, καὶ ἂν θέλῃς νὰ φιλιωθῶμεν· ἂν ἦσο μάλιστα μάγος, ὥστε εἰς ἕν σου σύριγμα, νὰ ἀνάψουν διαμιᾶς τόσοι πολυέλαιοι, καὶ νὰ παρουσιασθῇ μία τράπεζα γεμάτη ἀπὸ χίλια δύο φαγητὰ, εἴμεθα ἱκανοὶ φίλε μου, νὰ σοῦ δώσωμεν καὶ τὴν τελευταίαν πεντάρα ἥτις κρύπτεται εἰς τὸ θυλάκιόν μας, ἀλλὰ ποῦ! σὺ καθύμενε, ἀκόμη δὲν εἶρες οὔτε τὰ φώσφορα σου, καὶ ἀμφισβάλλεις, καθὼς καταλαμβάνω, ἂν εἴμεθα καὶ τίμιοι ἄνθρωποι.

— Δὲν εἰξέρω τί εἶσθε, ἀλλὰ βλέπω, ὅτι ἔχει μόνον μοῦ ἐχαλάσατε τὴν ἡσυχίαν, ἀλλ' ἤλθετε γύρω καὶ θὰ ἐπατήσετε χωρὶς ἄλλο ὄλιγα *λουκάκια* καὶ ὄλιγα ψάρια, τὰ ὁποῖα εἶχα νὰ μαγειρεύσω αὔριον.

— Διάβολε, καὶ· κἄτι πατῶ μαλακὰ, εἶπενεῖς· πλὴν κατὰ γῆς τὰ εἶχες ρίψει, ἀθεόφοβε Νικόλα;

— Κύριοι, προσεκτικὰ πατεῖτε, ἢ κάλλιον ἀκίνητοι ἴστασθε, παρακαλῶ, διότι πατημένα, ἀπάτητα αὐτὰ θὰ χρησιμεύσουν δι' ἡμᾶς· ἔπειτα· εἶπε τὸ ἀρκούδιον μετὰ πεποισήσεως.

—Τέλος, ἀδελφε, εὐρὲ καὶ σὺ τὰ φώσφορά σου, διότι κινδυνεύομεν νὰ τυφλωθῶμεν, χειραφούντες νὰ εὕρη ὁ εἷς τὸν ἄλλον.

—Δόξασοι ὁ θεός, εἶδομεν τὸ φῶς! ἐκραύγασαν ὅλοι καὶ φαιδρὸς γέλωσ ἀντήχησεν ἐντὸς τῶν Ἠλυσίων, δηλαδὴ ἐντὸς τετραγώνου διαματίου, τοῦ ὁποῦ μόνος καλλωπισμὸς ἦτον οἱ τέσσαρες τοῖχοι, ἐφ' ὧν οἱ ἀστεῖοι μαθητεύομενοι τῶν ἀπογόνων, φαίνεται, τοῦ Ἀπελλοῦς καὶ τοῦ Ῥαφαήλου, ἐρρίψαν τὰ πρῶτα χρώματα τῆς τέχνης των, χωρὶς νὰ λάβωσι καιρὸν νὰ τὰ ἐπεξεργασθῶσι, διότι ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ κατόπιν ἡ σύστασις τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἐβλεπεσ λοιπὸν, ἐδῶ μὲν τὸ ὀλοπόρφυρον πρόσωπον ἐνὸς Ἀδάμ νὰ ἀντιπαρίσταται τολμηρὰ πρὸς τὸ κατάλευκον τῆς Εὐκας, καὶ τὸ ὀλοπράσινον τοῦ δένδρου, ἐφ' οὗ σκηνογραφικῶς ἐκρέματο ὁ ὄφις προσφέρων εἰς ἀμφοτέρους τὸν καρπὸν ἐκ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκοντος τὸ καλὸν καὶ πονηρὸν, πρὸς τὰ ὀλογάλανα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὁποῖα κατέβρεχον τὴν ἀνθόσπαρτον Ἐδέμ. Ἐκεῖ πάλιν τὸν παράδεισον μὲ τὰ χρυσὰ μῆλα του, καὶ ὅλα τὰ τετράποδα βαίνοντα ὄρθια καὶ λαλοῦντα τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθρώπων, ὀλόγυμα ὅμως, διότι καθὼς εἰξεύρετε, ἀκόμη τότε δὲν εἶχον γνωρίσει καὶ αὐτὰ τὴν γύμνωσιν των ὡς ὁ ἄνθρωπος.

— Δὲν τὸ εἶπα ἐγὼ; ἐμυρμύριζεν ὁ Νικόλας, συνάζων τὰ πατημένα του λουκάνικα, καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ. Αἶ, καὶ τί θέλετε τέτοια ὦρα; ἠρώτησεν χασμώμενος καὶ ἀναξύων τὴν κεφαλὴν.

— Πολλὰ πράγματα θέλομεν, καυμένη Νικόλα, ἀλλὰ πρῶτον νὰ ξενυστάξῃς.

— Νὰ ξενυστάξω; δύσκολο πρᾶγμα, αὐθέντη μου, ἐνόσφ βλέπω τὰ λουκάνικά μου πατημένα, καὶ αὐτὰ δὲν ἔχω, διότι βέβαια τὰ θέλετε μὲ αὐτά.

— Ἐννοεῖται, μὲ αὐτά! καὶ νὰ καταβάλλῃς μάλιστα ὅλη σου τὴν τέχνην, νὰ κάμῃς ἐν ἀπ' ἐκεῖνα τὰ περίφημα σπογγάτα σου διὰ τὰ ὁποῖα ἐδοξάσθησαν τὰ Ἠλύσια· διότι κύταξ' ἐδῶ, οἱ νέοι αὐτοὶ (καὶ ἔδειξε τὸν τρυφερὸν νεανίαν καὶ τὸν σιωπηλὸν Δοῦκα) εἶναι πριγγιπόπουλα, καὶ δὲν θέλω νὰ εἰποῦν αὐριοῦν τὸ κακὸ σου ὄνομα.

— Ἀδιάφορον ὁ Γερονικόλας δὲν προσκυνάει πριγγιπόπουλα, ὄσω ἀνάφτει ἡ πυροστιά του.

— Λοιπὸν ἀναψε τὴν πυροστιά σου, καὶ διόρθωσέ μας αὐτὸ τὸ τραπέζι.

— Διάβολε, Γερονικόλα, ποῦ εἶναι τὰ καθίσματα ἢ παλθρόνες σου, ὄρθαι θὰ στεκόμεθα; ἔπειτα ἐγὼ θέλω φωτοχυσία, ποῦ εἶναι ὁ πολυέλαιός σου; ἐκατάλαβα, ὅτι θὰ δαγκάνομεν ταῖς μύταις μας.

— Αἶ! ὄσω δὲ διὰ καθίσματα ὁ Γερονικόλας ἔχει πολλὰ, ἀλλὰ καθ' ἑσπέρας τὰ ἐκθέτει εἰς τὴν ὄροσιά, διὰ νὰ μὴν τὰ τρώγῃ ὁ σκῶρος.

— Γερονικόλα, τὰ καθίσματά σου τὰ καλὰ.

— Ἀμέσως αὐθέντη μου καὶ ἐν τῷ ἅμα διαβάς μίαν σκοτεινὴν διόδον φέρουσαν πρὸς μίαν αὐλὴν, ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρων, τέσσαρα

πέντε καθίσματα, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀντεπροσώπευεν ἕναν αἰῶνα καὶ μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤκμασε· μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ μίαν ἔδραν ἐκ καρουξύλου τῆς ὁποίας τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε μείνει πλέον ἢ τὰ πρωτότυπα ἀνάγλυφα καὶ τρεῖς πόδες, διότι ὁ εἷς εἶχε καταβληθῆ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν αἰῶνων. Ἐφαίνοντο ὅμως αἱ ὀπαί, ἐφ' ὧν ἄλλοτε χρυσοκέφαλα κάρφη ἐκράτουν τὴν πλουσίαν παρυφήν, ἥτις διεκόσμη τὸ πλούσιον ἐνδομὰ τῆς, ἐνῶ τώρα πολλὰ κορέων τάγματα κατεσκήνωσαν ἐκεῖ.

— ὦ! Χωρὶς ἄλλο, αὐτὸς εἶναι ὁ θρόνος ἐφ' οὗ ἐκάθησεν ὁ Ξέρξης ἄλλοτε, διὰ νὰ εὐτροφῆσῃ εἰς τὴν θεάν τῆς ἀλυσσοδεησομένης ἐλευθερίας, ὅπου καὶ συντριβέντος τοῦ ἐνὸς ποδός τοῦ θρόνου του, καθὼς λέγει ἡ ἱστορία, κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ ὕψους του ὁ Σατράπης ἐκεῖνος, καὶ ἤδη θὰ χρησιμεύσει πάλιν ὡς θρόνος, ἐφ' οὗ θέλει καθίσει ὁ Προηγούμενος, διὰ νὰ εὐτροφῆσῃ, ἐν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἡγουμενικὴν θεάν του, ἐνῶ κἀτι τι ἔχει νὰ μᾶς εἰπῇ, ἕως ἀν ἐτοιμασθῇ τὸ σπογγάτο τοῦ Γερονικόλα.

— Ἀρχίζω, κύριοι, λάβετε τὰς θέσεις σας· φίλτατον ἀρκουδιον, τὰ περισσεύματα τῆς ζακούσικας ἐναπόθεσέ τα. Γερονικόλα, ἀπὸ ἕνα πινακί νὰ ζῆς, μαχαιροπέρονα, ὀλίγο λαδόξυδο, καὶ κατόπιν εἰξεύρεις σὺ τὴν δουλειά σου, ἀφοῦ μᾶς κλείσῃς τὴν θύρα καὶ μὴν ἀφήσῃς νὰ προσβάλλῃ μῖτη.

— Τούτων παρατεθέντων, ὁ Προηγούμενος ἤρχησε νὰ λέγῃ, ἐνῶ συγχρόνως προετοίμαζεν ἐντὸς πινακίου βαθέως τὴν περιφημὸν ζακούσικα του.

— Ἐν πρώτοις, Κύριοι, τὴν ὀγδόην ὦραν τῆς πρωΐας πρέπει νὰ εὐρεθῶμεν εἰς Πειραιᾶ, ἐκεῖ ἔχομεν νὰ ἐξοφλήσωμεν μικρὸν τινα λογαριασμὸν μετὰ τοῦ συνταγματάρχου τῆς γαλλικῆς κατοχῆς· (τί ὦραῖον πρᾶγμα, φίλοι μου, θὰ γίνῃ ἡ ζακούσικα μας). Λοιπὸν, ἐκεῖνος, ὅστις θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ εἶμαι ἐγώ, καὶ ἀν ἐγὼ δὲν ἀρκῶ, διότι αὐτὸς καθὼς λέγουσ εἶναι γίγαντας...

— Τότε ἐπέρχομαι ἐγώ, ὑπέλαβε τὸ ἀρκουδιον, καὶ τοῦ διαγράφω μίαν ἐξωθεν τετάρτην, ἥτις τὸν στέλλει ἀρχιστράτηγον ἐπὶ τοὺς πεσόντας ἐν Κριμαίᾳ καὶ τοὺς ἐκσαρκωθέντας ὑπὸ τῆς εὐαισθητοῦ χολέρας.

— Ὅχι· κατόπιν ἔρχεται ὁ Δοῦξ ἢ ὁ Παπουλάκος, οἵτινες θὰ εἶναι καὶ μάρτυρες, οἱ λοιποὶ ἀναμένετε τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς ἐντὸς τῆς ἀμάξῃς, ἥτις θὰ ἴσταται παρεκῆ.

— Λοιπὸν ἡμεῖς, θεαταὶ εἰς ὄλον αὐτὸ τὸ ὦραῖον παιγνίδι· ὑπομονὴ ὁ διάβολος νὰ τὰ φέρῃ ὅμως νὰ πληρωθῆτε καὶ οἱ τρεῖς σας, ἴσως ἔλθῃ ἡ σειρά μας, εἶπεν ὁ ἱππότης· ἀλλὰ τελοσπάντων, ἀν δὲν προσβάλλεται ἡ ἐγχευθῆσα, δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν περὶ τῆς ἀφορμῆς ἥτις ἐπρηκάλασε τὴν διασκέδασιν ταύτην.

— Ἐννοεῖται· μίᾳ διασκέδασιν· πάλιν. Ἐχρησόμεν τὴν παρελθούσαν κυριακὴν ὑπὸ τὸ σκῆνομα τῆς Γερψιθέας. Ἐῖμεθα εἰς τὸ τρίτον βάλσα, ὅτε παρατηρῶ ἐκεῖ, πρὸς μίαν ἀπόκεντρον γωνίαν, ὅτι ἴσατο χαρμειστάτη γυνή, φυσιογνωμία συμπαθῆς, ἥτις εἶχε καταστῆ ὀλοπόρ-

φορος εἰς τὸν βραχίονα ἐνὸς νεανία γάλλου, ἔχοντος τὸ βλέμμα ὑπερήφανον μέχρι περιφρονησεως, ὅστις τὴν ἐκράτη δέσμιον καὶ τῆς ἔλεγεν ἀδιάκοπα. Τὸ βλέμματις ἦτον ἀνήσυχον, καὶ πάντοτε στρεφόμενον περὶ αὐτὴν, ἵστατο ἐπὶ τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ὡς ἂν ἀνέμενε τινα. Ἐννοεῖτε, ὅτι μοῦ ἐκινήθη ἡ περιέργεια ἀλλὰ χωρὶς νὰ δεῖξω, ὅτι προσέχω, ἐπλησίασα βραδέως καὶ ἐστρεψά πρὸς τὴν ἄλλην πλευράν, μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ ἀκούσω, τί ἔφελλεν ὁ νεανίας ἐκεῖνος εἰς τόσῳ βαρὺν ἦχον, ὥστε νὰ φαίνεται ὀχληρὸς εἰς μίαν ὠραίαν γυναῖκα.

Μόλις ὁμοῦς ἐτοποθετήθην, καὶ τὸ ὄνομά μου ἀντήχησεν εἰς τὴν ἀκοήν μου. ἐστράφην εἰς τὴν φωνήν, καὶ εἶδον, ὅτι ἡ λεπτοφυὲς χεὶρ ἐκείνης μὲ ἐκάλη πλησίον αὐτῆς, ἐνῶ τὰ χεῖλη τῆς ἐμειδιῶν σχετικώτατα.

— Ἐννοεῖται, ὅτι πάραυτα ὑπήκουσα, πλὴν μετὰ συγκινήσεως, διότι τὸ πρόσωπον μοὶ ἦτον ὄλως ἄγνωστον.

— Τί κάμνεις; μοὶ λέγει, καὶ μοῦ σφίγγει τὴν χεῖρα.

— Ὡ, διάβολε! ἀνέκραξε τὸ ἀρκοῦδιον, λοιπόν.

— Σὰς προσκυνῶ, κυρία μου, εἶμαι ταπεινότητος δοῦλος σας.

— Ἰποκλινέστατος! ἔπρεπε νὰ εἰπῆς ἀνάλατὲ ἀναμένω τὰς προσταγὰς σας εὐγενῆς κυρία.

— Ἐχεις δίκαιον, ἱππότα μου, πλὴν μὲ φωνὴν ὀλιγώτερον ἐπέββινον.

— Ἐξακολούθει, λέγε· διάβολε! μ' ἀρέσει τὸ ρομαντικὸν τῆς ὑποθέσεως ἀρχίζει εἰς ἓνα κάποιον τρόπον νὰ μὲ κερδίξῃ ἡ γλυκεῖα τῆς φυσιογνωμίας; Λοιπόν.

— Λοιπὸν σὰς ἔκραξα, μοὶ λέγει, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ ἐλευθερώσετε ἀπὸ τὸν ζωηρὸν αὐτὸν συγχωρευτὴν μου, διότι κινδυνεύω νὰ πάθω ἀποπληξίαν . . .

— Ἐνόησα ἀμέσως τί συνέβαιναν, ἀλλ' ἤξεύρατε, ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ ὀλίγον πῶς νὰ φερθῶ.

— Διάβολε! πολλὴ σκέψις δὲν ἐχρειάζετο—Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, ἔπρεπε νὰ τὸν εἰπῆς; ἀλλ' ἡ κατοχὴ ἔχει δικαίωμα ἐπὶ μόνων τῶν οἰκιῶν, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν μας—καὶ νὰ τὴν ἀρπάξῃς νὰ φύγῃς.

— Χαί χα! εἶχι δὰ ἀρκοῦδιον, νιμίζω, ὅτι δὲν ἤρμοζε.

— Τί δὲν ἤρμοζε, ἐγὼ σὲ βεβαιῶ πῶς τοῦ ταῖς ἔβρεχα, ἂν ἔβλεπα. ὅτι ἀμφιβάλλει.

— Ἐγὼ ἤθελα τὸν εἰπεῖ, ὑπέλαθεν ἕτερος — Κύριε, ἂν δίδετε τὴν ἄδειαν εἰς τὴν συγχωρευτριάν σας νὰ κάμῃ ἓνα γύρον μαζὶ μου· καὶ καθόσον ἡ κυρία ἤθελεν εἶσθαι μετ' ἐμοῦ τὴν ἐλάμβανα καὶ τὴν ἔχανε χορεύοντας βάλσα.

— Ἄν τὴν ἄφινεν ὁμοῦς λέγε· προσέθηκον ἕτερος.

— Βλέπατε, κύριοι, ὅτι ἀφοῦ ἐν διασκέψει δὲν δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν κατάλληλον ἀφορμὴν, ἢ το ἀδύνατον ἐγὼ μόνος, συγκακινημένος ἀπὸ ἀπροσδόκητον συνάντησιν, νὰ ἀντιληφθῶ σχέδιον, καὶ εἰς ξένην γλώσσαν μάλιστα, ὥστε καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς ἀεροφροσύνης, νὰ δυνηθῶ νὰ λάβω τὴν ὠραίαν κυρίαν, χωρὶς νὰ φανῶ τολμηρὸς ἢ ἐλλειπῆς ἀνατρο-

φῆς, ἀπέναντι ἀνθρώπου, ὅστις διὰ τοῦ βλέμματός του ἐκήρυττεν, ὅτι ἦτον ἔτοιμος νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν λῖαν του μέχρι γρονθοκοπήματος.

— Λοιπὸν τί ἀπέγινεν; ἀνυπομονῶ.

— Ἴδου, φίλοι μου· ἡ Κυρία ἐνόησεν ἀμέσως τὴν ἀμνηχανίαν μου, καὶ βεβαίως θὰ μετενόησεν, διατὶ ἀπετάθη εἰς τὸν τυχόντα· ἀλλ' ἡ θέσις τῆς τῆ παραίξε πλειοτέραν παρὰ τὴν συνήθη γυναικειῶν λεπτότητα καὶ παῖρσιαν πνεύματος, ὥστε χωρὶς νὰ χάσῃ τὸ μειδιῶμα καὶ τὴν στάσιν τῆς, στρέφει πρὸς τὸν συγχωρευτὴν τῆς, κρατοῦσα με πάντοτε διὰ τῆς χεῖρός, καὶ τῷ λέγει εἰς καθαρὰν γαλλικὴν.

— Κύριε, λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς παρουσιάσω τὸν πρώτον μου ἐξάδελφον.

Πλὴν μὲ τόσον πάθος καὶ ἔμφρασιν, ὡς ἂν ἔλεγε τὸν ἀδελφόν μου!

— Τότε ὑπέστην κεραυνὸν βλέμματος, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου ἐκεῖνου, ὥστε εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κύψω, προσποιοῦμενος δῆθεν, ὅτι χαιρετῶ, διὰ νὰ κρύψω τὴν συγκίνησίν μου.

— Ὡ, χωρὶς ἄλλο, ἡ εὐγενεία σου, δὲν εὐρίσκετο καλὰ ἀπέναντί μου· πολλὴ ἡ ὑπομονὴ σου, φίλτατε Προηγούμενε.

— Αἴ! φίλε μου χάριν δύο ὠραίων ὀφθαλμῶν, οὔτινες μὲ καθικέτευον κάθυγροι, ἐπροσποιεῖσθαι, ὅτι δὲν ἐνόησα καὶ ἐξηκολούθησα νὰ διαθρύπτωμαι μὲ τὰς τετριμμένας ἐκεῖνας φράσεις—Πῶς ἔχετε, κύριε.... λαμπρὸς εἶναι ὁ χορὸς σας, κύριε.... Χαίρω ὅπου λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρισθῶ μετ' ὑμῶν, κύριε . . . καὶ τὰ παρόμοια—Ἐννοεῖται δὲ, ὅτι εἰς ταῦτα μόλις κατεδέχετο νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν, ὁ σκληρὸς γάλλος.

— Ὡ! ἐχόρευσα τόσον, ἐβρίσκοκινδύνευσε νὰ εἰπῇ ἡ κυρία διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην τῆς· ἐχόρευσα τόσον, ἐξάδελφέ μου· ὁ κύριος εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ χορεύῃ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ χοροῦ, χωρὶς νὰ μακρυνθῇ, διὰ τὸ ὅποιον πολὺ τὸν εὐχαριστῶ.

— Ὡ! rien, rien de tout, madame, τὸ χρέος μου ἀπέναντι μιᾶς τόσον ὠραίας καὶ εὐγενοῦς κυρίας· εἰς τὰς διαταγὰς τῆς ὁποίας ἐτέθην καὶ θέλω θεωρῆσαι προσβολὴν μου, ἂν ζητήσῃ νὰ μακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ.

Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς ἐμέ· οὔτε εἰς ὑμᾶς, κύριε, τὸν τόσον καλὸν ἐξάδελφον, δὲν ἐπιτρέπω νὰ μὲ στερήσετε τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ κρατῶ ἐγὼ τὸν ἄγγελον τῶν χορευτριῶν.

— Ὡ, Ὡ! ἐπεφώνησαν οἱ ἱππόται· νὰ ἰδῶμεν τώρα τί τὸν ἀπήνησες.

— Ἐννοεῖται, ὅτι ἔπρεπε πλέον νὰ ρίψω τὸ κάλυμμα. Λοιπὸν εἶπα.

— Καὶ μολαταῦτα αὐτὸ ἠρχόμην νὰ πράξω, κύριε, νὰ σὰς ἐκφράσω δηλαδὴ τὰς εὐχαριστήσεις μου, διὰ τὰς φροντίδας ὅσας ἐπεδείξατε εἰς τὴν συγγενὴν μου, καὶ νὰ σὰς βεβαιώσω, ὅτι μετὰ λύπης ἔρχομαι νὰ σὰς ἐλαφρύνω ἀπὸ τοῦ εὐαρέστου τούτου φορτίου. . .

— Impossible! ἀδύνατον! ἡ κυρία δὲν θέλει, ὁ κύριος σιζήγος μὲ τὴν παρέδωκε, χρεωστῶ νὰ τὴν παραδώσω εἰς τὸν ἴδιον· καὶ ἐνῶ

λέγει σφίγγων παρ' αὐτῶ τὴν χεῖρα τῆς γυναικός, ἐν τοῦ βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἐπάτησε τὸν τρυφερὸν πόδα τῆς.

— Ἄ ! φωνὴν ὀξείαν ἔδωκε εἰς τὸν πόνον τοῦ πατήματος καὶ ἐλειποθύμησε. Σωτήριος περίσσεια. Ὁ νεανίας τὰ ἔχασε καὶ ἐγὼ ἤρπασα τὴν ὑποτεθημένην ἐξαδέλφην εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ διέβην ὀπισθεν τῆς σκηνῆς ὡς σκιά, διότι μὲν οἱ πλησιέστεροι παρετήρησαν, ὅτι κάτι τι συνέβη ἢ δὲ συγκίνησις τοῦ χοροῦ διεσκέδασε τὴν περιέργειαν ἧτις ἠδύνατο νὰ ἐγερθῆ.

— Εὐγε ! αὐτὸ θὰ εἰπῆ ἰππότης· γόης, μάγος.

— Πλὴν ἐξερχόμενος μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν ἐξωθεν ἱσταμένων, διέτρεχα κίνδυνον νὰ πάθω ἄλλο τι ἴσως, εἰς τὴν θέαν μιᾶς λειποθυμημένης· ἀλλὰ, καλῆ τύχῃ, εἴτε ἕνεκα τοῦ καθαροῦ ἀέρος, εἴτε διότι ἡ συγκίνησις ἦτο στιγμαία, ἡ κυρία ἐξηγέρθη καὶ προσκολληθεῖσα εἰς τὸν βραχίονά μου με παρώτρυνε νὰ φύγωμεν πρὸς τὰς ἐκεῖ ἀναμενούσας ἀμάξας, κράζουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀμαξήλατου τῆς, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ φανῆ.

— Εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸν λέγει, καὶ ἐρρίφθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης. . .

Μία χεῖρ τῆς ὁποίας τὴν ἀβρότητα θὰ ἐνθυμοῦμαι ἐπὶ πολὺ, μοὶ παρουσιάσθη ἐκτὸς τῆς θυρίδος, τὴν ἤρπασα, τὴν κατεφίλησα, ἐνῶ ὡς ὁ φεύγων ἤχος ὀργάνου τινος ἀντήχησαν εἰς τὰς ἀκοάς μου, αἱ ἐξῆς λέξεις.

— Σὰς εὐγνώμονῶ, κύριε· τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς ἐκτιμᾷ ὁ ἀνθρῶπος ἀνταμοιβῆι δὲ ὁ θεός· ποτὲ δὲν θέλω λησμονῆσαι τὴν χάριν.

— Τίποτε πλεῖστον δὲν ἤκουσα, διότι ἡ ἀμαξά συσθεῖσα ἐκυλίετο ἤδη, καὶ ὁ θόρυβος αὐτῆς, τοσοῦτον συντετριμμένην ἀφῆκε τὴν τελευταίαν φράσιν, ὥστε ἐπίστευσα, ὅτι ἐξῆλθε μεταξὺ δύο λιγμῶν.

— Διάβολε, ἐγὼ ἤθελα εἰσελθεῖ εἰς τὴν ἀμαξάν μετὰ τῆς καλῆς αὐτῆς κυρίας, ἀν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου· ὄχι δι' ἄλλο, εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ἰππότου! ἢ νὰ τὴν συνοδεύσω μόνον μέχρις Ἀθηνῶν, καὶ, νὰ μάθω τὸ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἀμφιβάλλω, Προηγούμενε, ὅτι σήμερον δὲν ὑπάρχει πλέον.

— Καὶ εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ ἄπαξ ὑπῆρξεν; οἱ ὑπεκρίται ἐκλείπουσιν ἐπ' ἐμπροσθέν σου· τοῦ δράματος μολαταῦτα αἱ συγκινήσεις διακωνίζονται.

— Σὲ φοβοῦμαι, Προηγούμενε, διότι ἡ μυστηριώδης συμπεριφορὰ μιᾶς γυναικὸς ἐκπλήττει τὴν φαντασίαν καὶ δεσμεύει τὴν καρδίαν.

— Τὸ αἶσθημα τὸ ὁποῖον διακύνει ὑπὸ τῆς νυκτὸς τὸν πέπλον, ἐκεῖ ἔσωθεν σιδηροφράκτου παραθύρου, ἡ μυρόεσσα πνοὴ γυναικὸς, εἶναι γοητεία, ἐνῶ με τραυλίζουσαν φωνὴν σοὶ ἀπευθύνει δύο ἢ τρεῖς λέξεις διακεκομμένας, τὰς ὁποίας ἀποβρόφῃ φοβούμενος μὴ ἀκουσθῶσιν εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν, διότι πιστεύεις, ὅτι ὅσῳ σιγὰ καὶ ἂν προσφῆρανται ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ πέριξ, διότι ἀντηχοῦσιν εἰς τὴν καρδίαν σου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

—•••••

— Καλημέρα σου, Δέσποτα, καλημέρα !

— Ω ! καλῶς τὸ πονηρό μου· τέλος πάντων, νομίζω, ὅτι ἀνεπαύθης ἀρκετὰ, ὥστε θὰ ἔχεις ὄρεξιν πιστεύω διὰ πηδήματα· πλὴν πηδήματα ἀθῶα.

— Ἐκατάλαθα, εἶναι περιττὸν . . . θέλεις πηδήματα ἀθῶα, ἰδοῦ· καὶ τὸ δαιμόνιον ἤρχησε νὰ πηδᾷ κωμικώτατα ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ γύροθεν τοῦ Ἀδελφίτου.

— Πλὴν καὶ μακρότερα, καὶ μακρότερα ὀλίγον, Σατανᾶ· τὰ συνήθη σου πηδήματα εἰς τὴν κοινωνίαν εἰς τὸν κόσμον.

— Ὄχι, φίλε μου, κολάζεσαι, τὰ ἀθώωτερα πηδήματα, εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὅποια κάμνει τις μόνος, κατὰ μόνος· εἰς ἐξέρεις τὴν παροϊμίαν —μοναχός σου χόρευε καὶ ὄσῳ θέλεις πῆδα.—

— Αἱ ! τί νὰ γίνῃ πλέον, ἄς κολασθῆ τις καὶ ὀλίγον, χάριν τῶν συνδρομητῶν του, ὅτινες, ζητοῦν πηδήματα. Τί ἐγίναν τοῦ Διαβόλου τὰ πηδήματα; ἐρωτᾷ ὁ εἰς· τί ἐγίναν τοῦ Διαβόλου τὰ πηδήματα; ἐπαναλαμβάνει ὁ ἄλλος. Καὶ τὸ χερίστον, μικρὲ μου, ὅπου λέγουσιν, ἐναντίον σου χίλια δῶα λόγια φαρμακευμένα, ὁ μὲν προσθέτει ἕνα παραπάνω, ὁ δὲ ἕνα παρακάτω· ἄλλος, ὅτι τὴν οὐρὰν σου ἐκοψαν· ὅτι τὰ κερατίδια καὶ οἱ ὀνυχές σου ἐπεσαν εἰς χεῖρας τῆς πνευματώδους ἀστυνομίας, ὅτι τέλος πάντων εἰς ἕνα κάποιον τρόπον, ὅτι ἐπραγες γλυκό. . .

— Ἐγὼ γλυκό ! εἰπέ με τίς τὸ εἶπε, καὶ θέλεις ἰδεῖ τί μάγος εἶμαι ἐγώ· τὸ γλυκὸ, ζυνὸ τὸ κάμνω παρευθές.

— Καὶ θὰ πηδήσης;

— Δὲν βλέπεις; εἰς τὰ ῥόγια, στέκομαι.

— Λοιπὸν πῆδα, διότι τὸ εἶπεν εἰς μαθητῆς τοῦ Πολυτεχνείου.

— Μαθητῆς τῆς ζωγραφικῆς βέβαια· ἢ τῆς γλυπτικῆς.

— Καὶ διατὶ ὄχι τῆς σιδηρουργίας ἢ ὑπαδηματοποιός. ἢ βραχέυς.

— Αἱ ! δά ! μὴ κάμνης τὸν πονηρὸν, νὰ ζῆς· ὡς νὰ μὴν εἰσεύρης, ὅτι οὐδεμίᾳ ἄλλῃ τέχνῃ ἐκτὸς τούτων διδάσκεται εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον· ἢ μήπως σὲ ἀπκτοῦν καὶ σὲ αἱ ἐκθέσεις καὶ οἱ λόγοι οἱ πανηγυρικοὶ, τοὺς ὁποίους ἀναγινώσκει ὁ σοφὸς Καρταντζόγλου, ἀνὰ πᾶν

ετος τακτικά, καθώς τακτικά ωριμάζουν τὰ κολοκύθια, και φυτρώ-
νουν τὰ λάχανα.

— Τότε λοιπόν διατί καλεῖται Πολυτεχνεῖον;

— Τότε λοιπόν καλεῖται, Πολυτεχνεῖον, διότι (ἐδῶ εἶναι τὸ μυστήριον,
τῷ ὄντι) διότι πολλὰς τέχνας, φαίνεται, ὁ Κύριος Καρταντζόγλους, κα-
τεργάζεται διὰ τὰ μὲν διευθυντῆς, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀμίμητον τέ-
χνην τὰ κάμνη ἔκθεσις πολυτεχνικῆς, εἰς τὰς ὁποίας παρουσιάζει, ὑ-
ποδήματα, ἔργα ἐντελεῖ τῶν Κ. Κ. Σπετζιώτη καὶ Καρδαμίτζη, χωρὶς
ποτὲ οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ τεχνίται μήτε πῶς βελωνίζουν τὰ ἐδιδάχθησαν
εἰς τὸ ἄχρηστον αὐτὸ κατάστημα· ἐπιπλά τοῦ Κυρίου Γλήνη, τὸν δ-
ποῖον ἢ πάνσοφος διευθυνσις δὲν ἐδίδαξεν οὔτε πῶς σχίζει τὰς σανί-
δας· ἐνδύματα χρυσοκέντητα καὶ βαφὰς καὶ ἔργα σιδηρουργικὰ, χωρὶς
ποτὲ ὁ πολυτεχνίτης (ὄχι ὁμοῦ καὶ ἐρμωσπῆτης κατὰ τὴν παροιμίαν)
Διευθυντῆς, νὰ ἐκίνησεν οὔτε τὸ φουσερόν τοῦ γύφτου· καὶ ἐν τούτοις, ἀ-
ναγγέλλει: Ἐκθεσὶν Πολυτεχνεῖου καὶ συγκαλεῖ ἐπιτροπὰς, διὰ τὰ κρίνουν
τὰ ἔκθετα καὶ ξένα δι' αὐτὸν καὶ τὸ Πολυτεχνεῖον ἔργα, καὶ προσκα-
λεῖ τοὺς Βασιλεῖς, καὶ παρίσταται ἡ Κυβέρνησις, καὶ ἀναγινώσκει αὐτὸς
τὸν λόγον του, καὶ βραβεύονται οἱ εὐνοούμενοί του, καὶ οὕτω γίνεται
τελετὴ ἐπέτιος καὶ φημίζεται αὐτὸς εἰς τὸν ἔξω κόσμον, καὶ ἀκούουν οἱ
ὁμογενεῖς, ὅτι ἔχομεν Πολυτεχνεῖον καὶ σοφὸν Διευθυντὴν, καὶ στέλλουν
ἐκεῖνοι δωρήματα καὶ ἐνισχύεται οὕτω ἡ ἀγυρτεία· ἐνῶ ὁ ἀρχιτέκτων
Καρταντζόγλους ἀγοράζει ἐτοιμοὺς οἰκίας, ὄχι διότι δὲν εἰξεύρει νὰ
δώσῃ οὔτε οἰκίας σχέδιον, ἀλλ' ἀφοῦ τὰ εὕρισκει ἐτοιμα πρὸς τί νὰ
ἐκτίθῃται εἰς κόπους αἱ βιάσαν, καὶ νὰ παραμελῇ τὸ Πολυτεχνεῖον, τὸ
ὁποῖον τόσας φροντίδας παρέχει εἰς ἓνα Διευθυντὴν καταγιγνόμενον μὲ
τὰ τέσσαρα πῶς νὰ ἀπατήσῃ καὶ τὸν ἔσω καὶ τὸν ἔξω κόσμον ἀπὸ
μικροῦ ἕως μεγάλου.

— Ἄλλ' ἐγὼ εἶδα τοῦλάχιστον ζωγραφήματα εἰς τὸ Κοντοσταύ-
λειον ἀνταγωνισμῶν, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζες, ὅτι θὰ πετάξουν, ἤθελα νὰ εἰ-
πῶ, ὅτι θὰ ὀμιλήσουν καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐθαύμασα. . .

— Καὶ θὰ θαυμάσεις πλειότερον, ἀφοῦ ἀκούσης, ὅτι ἄλλος ὁ ζω-
γραφήσας καὶ ἄλλος ὁ θραβευτής· καθὼς καὶ ἐφέτος ἐπάνω κάτω τὸ
ἴδιον πρόκειται νὰ συμβῇ· πλὴν ἔχετο μυστικὸν, Δέσποτα, διότι δὲν ἐ-
πιθυμῶ, ὅσα ἰδιαιτέρως ζωγραφίζει, ὁ Κύριος Λάντζας ἐπ' ἀμοιβῆς, νὰ μαν-
θάνῃ ὁ κόσμος, ὅτι βραβεύονται ἐνώπιον τῶν Βασιλέων, ἐνώπιον τῆς Κυ-
βερνήσεως, ἐνώπιον τῶσδε κόσμου ἐπ' ὀνόματι τῶν ἀνταγωνιζομένων
μαθητῶν, τῆς ζωγραφικῆς λεγομένων. . .

— Καὶ πῶς τὸ εἰξεύρεις, Σατανᾶ; πρόσεξε, διότι εἶναι σπουδαῖον
ὅ,τι εἶπες.

— Ὅ,τι γίνεται δηλαδὴ, διὰ τὰ ἐκτεθῆ μεθαύριον ἐν τῷ Πολυτε-
χνεῖῳ ὅπου θέλεις ἰδεῖ καὶ Σὺ, ὅτι ὁ Κύριος Καρταντζόγλους δὲν ἐρυ-
θρῆ καὶ προσφέρων εἰς τοὺς Σεβαστοὺς Βασιλεῖς στέφανον δι' οὗ πρό-
κειται νὰ στεφθῇ τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη. . .

— Σιωπῆ, παμπόνηρο! ἂν μὰς ζητηθῇ λόγος δι' αὐτὰ σου τὰ μυ-
στήρια. . .

— Διάβολε! προσκαλοῦμεν μάρτυρα τὴν Ἀστυνομίαν, ἥτις βεβαίως
θὰ γνωρίζει τί συνέβη μία φορὰ. . . διότι μὴν ἔχῃς δὰ πάλιν τὴν
ἰδέαν, ὅτι ὁ Κύριος Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας, εἶναι τόσον εὐθήης,
ὅσον φαίνεται. Αἶ! φίλε μου, ἔχει καὶ αὐτὸς τὸ πνευματάκι του, μάλ-
ιστα τὴν τεσσαρακοστήν, ὅτε ὁ κόσμος νηστεύει. . . εἶναι μία μι-
κρὴ παμπόνηρος φυσιογνωμία! ἀλλοίμονον ὅστις πέσει εἰς τὴν μύτην
του. Προχθὲς παρετηρούσα, τὸν διαβολεμένον! πόσον γοητευτικὸς, πόσον
συμπαθὴς ἦτο, ἐνῶ ἐπροσποιεῖτο, ὅτι σκέπτεται, διότι ἀληθῶς ποτὲ
δὲν σκέπτεται, καὶ μελαταῦτα ὁ νοῦς του σχίζει τὴν τρίχα· λοιπὸν
ἔβλεπες τὰ μικρὰ του καὶ πονηρὰ ματάκια νὰ ἀνοιγοκλείουν τόσον
ζωηρὰ καὶ συχνὰ, ὥστε ἐπίστευες, ὅτι δὲν ἔβλεπε τὸν κύριον γραμμα-
τέα, ὅστις μὲ τὸ μειδιάμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη, ὡς ἀθῶον μειράκιον,
κατευθύνετο μὲ βήμα ἀφελές, νὰ λάβῃ τὴν ἔδραν τὴν ὁποίαν ἤτοιμά-
ζετο νὰ ἀφήσῃ οὗτος· ἀλλ' ὁ τετραπέραστος τὸν εἶδε διὰ τῆς ἄκρας
τοῦ κανθοῦ, τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ του, διότι ὁ ἕτερος ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ
πρόσωμα τῆς σεβαστῆς ρινός του.

— Τί ζητεῖτε, τὸν λέγει, κύριε Γραμματεῦ;

— Τίποτε, κύριε Διευθυντᾶ, νὰ καθήσω εἰς τὸ γραφεῖον σας νὰ
διευθύνω ὀλίγας ὀπθέσεις. . . .

— Ὅθ' ἐργασθῶ ἀκόμη ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐγὼ, κύριε Γραμματεῦ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Διευθυντᾶ, ἐνόμισα, ὅτι σας εἶπέ τις νὰ ἐ-
ξέλθετε σπουδαίως. . . Καὶ ἄλλο, τί νέα ἔχομεν, κύριε Διευθυντᾶ;

— Ὑγείαν, ὑγείαν! κύριε Γραμματεῦ.

— Αἶ, βέβαια τὸ πολυτιμώτερον πᾶνμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ
υγεία, κύριε Διευθυντᾶ, ἐπομένως καὶ ἠθικῶς εἴθε τώρα ἐπαναπαυ-
μένους διότι εἰς πᾶνμα ὅλου τοῦ κόσμου καὶ πρὸς χαρὰν μου, μένετε
βλέπω Διευθυντῆς.

— Αἶ! καὶ ἡ τύχη κάμμιὰ φορὰ, κύριε γραμματεῦ! Ἐγὼ τί τὰ
θέλεις πιστεύω καὶ εἰς τὴν εὐλογημένην αὐτὴν τύχην. . .

Τοιαύτας εἰλικρινεῖς ἀδερφοσύνας ἀνταλλάσσουν συχνὰ πυκνὰ μετα-
ξύτων ὁ κύριος Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὁ Κύριος Γραμμα-
τεὺς· τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει, ὅτι ἀμφοτέροι, καὶ οἱ δύο, ἔχουν τοῦ
διαδόλου τὸ πολιτικὸν καὶ μυελὸν θετικὸν, βαρὺ, ὁ ἐλάχιστος κόκκος
τοῦ ὁποίου εἶναι ὡς τὸν γρόνθον σου, Δέσποτα.

— Καὶ διατί τάχα, ὄχι εἰς τὸν ἰδικόν σου, παμπόνηρο;

— Διότι τόσον εἶναι καὶ τοῦ πετεινοῦ.

— Ἀλήθεια, Δαιμόνιον, ἐτοιμάσθητι, γρήγορα πίδα, πίδα.

— Μὰ λέγε λοιπὸν, ποῦ;

— Εἰς τὸ Πλοέστιον τῆς Βλαχίας.

— Εἰς τὸ Πλοέστιον τῆς Βλαχίας! εἰς καλὸ σου, γέρο μου· μὴν
ἔχῃς λάθος; ἢ μήπως θὰ κηρυθῶμεν κατὰ τῆς ἐνώσεως, ὑπὲρ τῆς

ἐνώσεως τῶν Ἡγεμονιῶν· ἂν ἦναι αὐτὸ, εἰπέ το, νὰ ἀνακομβοῦ, νὰ στρίψω τὴν οὐρὰν μου καὶ θὰ εἶδεις τί φοβερὸς διπλωμάτης εἶμαι. Διάβολε! ὁποῖα σύμπτωσις· ὁ Ρεσσίτης πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας· τὸ Δαιμόνιον τοῦ Ἀβδηρίτου ἀναμινγνύμενον εἰς τὰ διπλωματικά τῶν Ἡγεμονιῶν—Μὰ τὰ κέρατά μου, Δέσποτα, θὰ γελάσει ὁ κόσμος· εὐθὺς ὅσῳ νὰ εἰπῆς —τί—θὰ τὰ φέρω ἄνω κάτω.

— Κάμε μου τὴν χάριν, φίλτατε, νὰ μὴν ἦσαι προπέτης, καὶ ῥίπτῃς ἐν τῷ μέσῳ λόγια ἀσύνεκτα καὶ γενναῖα σκάνδαλα.

— Πολὺ καλὰ, Δέσποτα, πολὺ καλὰ, μὲ συγχωρεῖς· ὅμως, ἐπίστευσαι, ὅτι ἐπειδὴ δὲν θέλεις, (διότι δὲν σὲ ἀφίνουν) νὰ ἀναμιχθῆς εἰς τὰ ἐγχώρια πολιτικά, ὅτι καλὸν ἦτον νὰ παίζωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγην διπλωματίαν διπλωματικὴν μὲ τὰ ξένα πράγματα, διότι δὲν ἐννοῶ καὶ τί ἄλλην ἀσχολίαν δύναμαι νὰ ἔχω ἐκεῖ.

— Ἐχεις νὰ ἰδῆς ἂν οἱ καλοὶ μας συνδρομηταὶ λαμβάνουν τακτικὰ τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, καὶ νὰ τοῖς προσφέρῃς τὰ ἐγκάρδια χαιρετήματά μας, διότι εἶναι νοεροὶ φίλοι μας, ἀδελφοὶ μας· πρότερον ὅμως μὴν εἰπῆς τίποτε περὶ πληρωμῆς συνδρομῶν, εἰς κανένα. . . .

Πήδα λοιπὸν καὶ πρόσεχε, εἰς τὴν ἐμφάνησίν σου, νὰ ἦσαι εὐγενῆς, ἀθρόος, ἀξιοπρεπῆς· ἐκεῖ τιμᾶται τὸ χαριεὶν ἦθος, δὲν προοῦν τὰ κερατιδία. . . . οὔτε ὁ πονηρὸς ὀφθαλμὸς σου ὅταν ἀστραπτοβολᾷ, φοβίζει· λοιπὸν ἐμπρός!

— Δέσποτα, ἐπιλεγράφησε τὸ δαιμόνιον, δὲν εἰξεύρω τί νὰ πιστεύσω, ἀλλ' ὁ τόπος ἐδῶ εἶναι ἄλλος τόπος· οἱ ἄνθρωποι, γέρο μου εἶναι τόσον ἡμεροὶ καὶ τὰ ζῶα τόσον ἡμερα, ὅσον ἦσαν ἐντὸς τῆς κίθωτοῦ τοῦ Νῶε, ὅπου τὸ ἐν δὲν ἔβλαπτε τὸ ἄλλο, ἀλλὰ καθ' ἓνα συντελεῖ εἰς ἀλληλυπαρξίαν, καθὼς ἐδῶ εἰς τὸ Πλοῦσιον ὁ κύριος καπετὰν ἀστυνόμος, συντελεῖ εἰς τὴν διάθρεψιν τῶν χοίρων (καὶ ἐδῶ Ἀστυνόμος) οἵτινες βρόσκουν ἐντὸς τῆς πόλεως καθαρίζοντες τὰς ὁδοὺς εἰς τὴν διάβασίν του, καὶ νομίζω, ὅτι εὐρίσκομαι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους· πλὴν πρόσεχε εἰς ὅ,τι μοῦ συμβαίνει.

Κύριε, σὲ παρακαλῶ, τίς εἶναι αὐτὸς, ὅστις διέρχεται ἐκεῖ πέραν, ὑψηλὸς, ὄχι τόσον· μήτε εὐμορφος, ἀλλ' οὔτε πάλιν ἀσχημος.

— Δὲν τὸν γνωρίζετε, κύριε; εἴσαθε ξένος;

— Μάλιστα, κύριε, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Λοιπὸν εἴσαθε Ἕλληνας;

— Ἕλληνας βέβαια, ἂν καὶ ἐκ τῶν ἑτεροχθόνων.

— Καὶ τί κάμνουν εἰς τὴν Ἑλλάδα; τί νέα;

— Ἄ! ὦρατος τόπος, φίλε μου, μαγικὸς οὐρανὸς, γοητευτικὸς δριζών, ὁ ἥλιος, ἡ Σελή η ὅλα λάμπουν, ὅλα φωρίζουν.

— Καὶ οἱ Ἕλληνες;

— Ἀξιόλογοι ἄνθρωποι, ἀρχαιότητες ὅσας θέλεις, θαυμάζεις τὴν Ἀκρόπολιν, τὸν Παρθενῶνα, τὰ περὶ αὐτὸν κομψὰ νακίδια, τὸ Θησεῖον τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τῶν ὁποίων καὶ τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα,

προυνιάζει μέτωπον ὑπερήφανον, ἀντικρύζον μετὰ παρησίας τὴν καταιγίδα καὶ τὴν λαίλαπα.

Τὰ νεώτερα, τὸ πνευματικὸν τὸ ἀστεροσκοπεῖον, τὸ Ἀρσάκειον, τὸ Βυρβάκειον, τὸ θέατρον, ὅλα εἶναι μεγαλεπρεπῆ οἰκοδομήματα, καθὼς καὶ τόσα ἄλλα τῶν ὁποίων συζητοῦνται τὰ σχέδια.

— Λοιπὸν εἶναι πλούσιοι εἰς τὴν Ἑλλάδα;

— Ἀπεναντίας εἶναι πτωχοὶ, καὶ οἱ πολλοὶ ἄποροι· ἀλλ' ἐξοδεύουν οἱ ὁμογενεῖς· καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, ἀπὸ τὴν Ὀδυσσὸν, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὅπου ὑπάρχουν Ἕλληνες ὁμογενεῖς, βαθύπλουτοι, φιλοτιμοῦνται καὶ ἀποστέλλωσι δωρήματα πλούσια. Νομίζω μάλιστα, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸ Πλοῦσιον ἀπέσειλαν ἀρκετὰ οἱ ὁμογενεῖς διὰ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

— Δὲν ἤκουσα, τίποτε;

— Ἰσως λαθάνομαι· ἀλλ' ἂν δὲν ἀπέσειλαν καταγίνονται, εἰς πλουσίαν συνεισφορὰν· εἶμαι βέβαιος, διότι οἱ ἐνταῦθα ὁμογενεῖς καὶ αἰσθητάματα εὐγενῆ ἔχουσι, καὶ βαθύπλουτοι εἶναι. Ἐπειτα ὁποῖα δόξα νὰ ἀφήσωσιν ἐγκεκαραγμένα τὰ σεβαστὰ αὐτῶν ὀνόματα, εἰς αἰώνιαν μνήμην τῶν ἐπερχομένων, ἐπὶ στήλης λευκοῦ μαρμάρου τῆς Πεντέλης, ὑπερ ἀπεικονίζει τὴν ἀγνότητα τῆς Ἑλληνικῆς καρδίας. Πλὴν σὰς ἠρώτησα πρὸ ὀλίγου τίς ἦτον ἐκεῖνος ἐκεῖ.

— Εἶναι ὁ πρῶτος Ἑλληνοδιδάσκαλος τῆς πόλεως.

— Καὶ διατὶ πρῶτον;

— Διότι τί τὸν μέλλει αὐτὸν τώρα, εὔρε τὴν εὐδαιμονίαν του· καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐδαιμονῆ, περιφρονεῖ τοὺς ὁμοίους του, μεθ' εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ μάλιστα, ὅταν αὐτὴ ἦναι ἐξ ἔρωτος εὐτυχία· λοιπὸν καὶ τὸν Ἑλληνοδιδάσκαλον δὲν τὸν μέλλει τέσσαρα, εἶναι εὐτυχῆς, διότι συζῆ με τὸν ἔρωτα, τὸν ὅποιον διατρέφωσι τῆς αὐστηροτέρας ἠθικῆς!!! σχέσεις. . . .

— Ὅπισω δαιμόνιον, ἐδῶ σκανδαλοποιεῖ, καὶ παρεξηγήσεις δὲν θέλω, εἰς πόλιν τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἐπεσκεπτεσαι.

— Ἐδῶ, Δέσποτα, εἰς τὰς προσταγὰς σας.

— Ἐλα, ἐμπρός! ὀλίγα θεατρικά.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

— Ἐξενταβελώνης εἶσαι ἢ Μπονδελμόντης; αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς, αὐτὸ τὸ καλημέρα, αὐτὸς ὁ συρμός· ἡ ἐρώτησις αὐτὴ εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἐν Ἑλλάδι διπλωματίας, εἶναι τὸ μέτρον τοῦ γυναικείου στολισμοῦ, εἶναι τοῦ ἐργολάβου ἡ αἰσθηματικῆς διάχυσις.

Ἐξενταβελώνης εἶσαι λοιπὸν, ἀναγνώστη, ἢ Μπονδελμόντης; ἂν ἦσαι Ἐξενταβελώνης ἔλα μαζὶ μου, δηλαδὴ με τὸν Ἀβδηρίτην καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς· εἰ δὲ καὶ εἶσαι Μπονδελμόντης, τρέχε τὸν δρόμον σου· πλὴν μάθε, ὅτι ναυαγεῖ ὁ Μπονδελμόντης καὶ τὸ ἰταλικὸν σας μελόδραμα μόνον μολόχας θὰ λαμβάνει ὡς ἀνοστῆ-

φανα, διὰ τὰ χρησιμεύουν ὡς καταπλάσματα τοῦ βρογχιασμένου του λάρυγγος.

Ζήτω ὁ Ἐξηνταβελώνης! Ζήτω τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον! ἡ παράστασις τῆς 23 ἑβδόμης, ἔρριψε τὸν κύβον, ἀν ἀξίζει κάλλιον τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον τοῦ ἰταλικοῦ καὶ ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ μὲν ἐτιμήθη μὲ τὰς εἰσπράξεις δραχ. 1,000 ἐνῶ τὸ δὲ, μόλις τὰ φῶτα ἐκέρδισεν εἰς ὄφελος τοῦ θεατρῶνου.

Ἡ σύρροξ τοῦ πλήθους ἦτο τοσαύτη, ὥστε μῆλον ἀν ἔρριπτες ἀπὸ τοῦ ὑπορώου δὲν ἤθελον ἐγγίσει τὴν γῆν, ἐκτὸς μόνον ἀν ἦτο ἡ ἀνθοδέσμη ἧτις ἤγγισε τὴν φονάκην τοῦ ἠθοποιοῦ. Εἰς τὰ θεωρεῖα, τὴν πλατεῖαν καὶ τὸ ὑπερώον, τοῦ ἐνὸς τὴν θέσιν ἐφιλονεῖκουσαν τρεῖς, καὶ πολλοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εἰσεέλθωσιν.

Ἡ ὑπόκρισις ἦτο λίαν ἐπιτυχής· ἡ φαίδρα Ἑλληνικὴ προτομὴ καὶ τὸ ζωρὸν βλέμμα ἤστραπτε πνυταχόσε, αἱ δὲ χειροκροτήσεις καὶ τὰ εἰλικρινῆ εὖγε, ἦσαν ἄπειρα· διότι εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπὶ τῆς σκηνης φωνῆν, διεχύνετο τὸ πρὸ πολλοῦ πνηγόμενον ἔθνικὸν αἰσθημα ἐνώπιον τῶν ξένων παραστάσεων.

Ὡς δαιμόνιον ὅμως, πολλὰ, μὰ τὴν οὐρανὸν μου! εἶχα νὰ ἐλέγξω εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ προπάντων τὸ γυναικεῖον, τὸ ὠραῖον φύλλον· ὅτι διατὶ τάχα τόσος καλλωπισμὸς, τοιαύτη πολυτέλεια· ἀλλ' ὁ Ἐξηνταβελώνης, δηλαδὴ ἡ ἑλληνικὴ παράστασις, μοῦ κλείει τὸ στόμα, διότι ὅ,τι ἐγένετο ἐγένετο πρὸς τιμὴν του.

Ἦτον σκηνογραφικὸν θέαμα, νὰ βλέπῃ τις τὰ θεωρεῖα πλήρη ὠραίων κεφαλῶν, ἐννοεῖται κυριῶν, νὰ προβαίνωσι σηματοστόλιστοι, διότι ἐκεῖνα τὰ ποικιλόχρα μπουῆ ἄλλο μὲν εἶχεν οὐρανόχρους ταινίας, αἵτινες περιάζουν εἰς μελανόχρουν πρόσωπον, τοῦ ὁποῦ τοῦ ψιμίθιον ἔπεσαν ὀλίγον· ἄλλα δὲ ἐρυθρὰς, αἵτινες ἀρμόζουν εἰς κάθε χρώμα προσώπου, ἅμα ὀλίγη λευκόκονις ἐπιπεσπαλωθῆ· ἄλλα τέλος λευκά· διὰ νὰ ἐρχωνται εἰς ἀντιπαράστασιν τοῦ ἐρυθροῦ καὶ ἄλλα πάλιν κίτριναι, αἵτινες ἀρμόζουν εἰς τὰς ὠχρὰς καὶ συμπαθεῖς φυσιογνωμίας· ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ἔχομεν νὰ ἐλέγξωμεν τίποτε, διότι τίποτε δὲν ἔλλειπεν ἀπὸ τὸν γυναικεῖον καλλωπισμὸν μέχρι τῆς κομψῆς καρροβελώνης.

Ἡ νεολογία ἀρετὰ κομψῶς καλλωπισμένη κατὰ τὸ τελευταῖον ἐπίδειγμα τοῦ συρροῦ· ὅλη ζωὴ, ὅλη χαρὰ, διότι ἔχει Ἑλληνικὸν θέατρον, ἀν καὶ δὲν ἔχη λεπτό, δὲν ἐχόρταινε νὰ ῥίπτῃ βλέμματα ἐκφραστικὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς εἰς τὰ θεωρεῖα. Τὸ ὑπερώον ἐκινδύνευε νὰ καταπέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν θεατῶν καὶ οἱ πλκτισμοὶ καὶ τὰ εὖγε ἦσαν ἀδιάκοπα.

Ἐσκαζεν ὁ Μπονδελομόνης ἐντὸς ἐνὸς θεωρίου, βλέπων τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Ἐξηνταβελώνη καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Καμπούρογλου ἦτον ὑπέρμετρος· διότι καὶ αὐτὴ ἡ κοιλία του ἐγέλα, ἐνόσω ἀνεμέτρα μίαν πρὸς μίαν τὰς κεφαλὰς τῶν θεατριζομένων, καὶ ἔβλεπεν, ὅτι τριῶν ἰ-

ταλικῶν παραστάσεων τὸ κέρδος ἄφινεν ἡ ἑσπέρα ἐκείνη· ἔκραζε λοιπὸν τὸν ὑπερήτην του ἀμέσως.

— Γιάννη, τὸν λέγει, αὐριον θέλω νὰ φάγω φασιανόν· θέλω ἓνα ψάρι τρεῖς ὀκάδες· θέλω πέρδικες, λαγούς, ἀπὸ ὅλα τέλος τὰ πετούμενα θέλω.

— Αὐθέντη καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ σεργοῦμενα ἀν θέλῃς ἀρκεῖ . . .

— Ἀγ! καλὰ δὲν βλέπεις πόσα κερδίζομεν λοιπὸν.

— Λοιπὸν Ζήτω τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον!

— καιμόνιον ὑπεσκέθης, ἀν ἐνθυμῆσαι καλῶς, κἄτι τι εἰς τοὺς συνδρομητὰς σου.

— Βεβαίως, καὶ ἰδοὺ ἐν ἀπεικόνισμα εἰς μίαν τριωδίαν τοῦ Μπονδελομόνη, καθ' ἣν ἡ κυρία Ἰσαύρα ἐπιδεικνύει, ὅτι τῷ ὄντι εἶναι πτεινόν, διότι μῆτε ἓνα ὀδόντα ἔχει, ἐνῶ ὁ ὑψίφωνος καὶ ὁ βαρύτονος ἔχουν ἀπὸ δεκαεξ (ἐννοῶ κάθε σειρά).

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ἀλλὰ περὶ Σύρου.

— Ἢ! προθυμώτατος, λοιπὸν γράφε, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑπαγορεύω καὶ νὰ γράφω, καθὼς οὔτε ὁ Κύριος Καμπούρογλου δύναται νὰ τρώγῃ, καὶ νὰ ὀμιλῇ. Λοιπὸν γράφε, κεφαλαίως γράμμασι.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΡΟΥ

Ἡ πρώτη ἑσπέρα τῆς ἀφιζεῶς μου καὶ ἡ φωτοχυσία.

Εἶναι φωτοχυσία· καὶ μὴ ζητῆς ἐπεξηγήσεις, διότι εἶναι τινὰ δνόματα τὰ ὅποια ἀν ἀναλύσης γραμματικῶς ἡ ἐννοιά των εἶναι μηδὲν, καθὼς καὶ τινες οὐσίαι τὰς ὁποίας, ἀν ἀναλύσης χυμικῶς, εἶναι πάλιν οὐδὲν· ἀνάλυσε λόγου χάριν τὸ φῶς τί θὰ ἦναι τίποτε. . . Λοιπὸν εἶναι φωτοχυσία εἰς τὴν Πλατεῖαν· καὶ ὅταν λέγωμεν πλατεῖαν ἐννοῶμεν βέβαια μίαν τετράγωνον ἔκτασιν, ἧτις μετρᾷ πεντήκοντα ποδῶν μῆκος καὶ πεντήκοντα πλάτος, συμπεριλαμβανομένου καὶ ἐνὸς κήπου, καὶ ἐνὸς πρὸς τὴν γωνίαν ἐρεπιῦ, καὶ ἐνὸς φρέατος, καὶ εἰκοσιτέσσαρας μικρὰς τραπέζας, αἵτινες ἐκτίθενται παραλλήλως τῆς λεωφόρου, ἧτις φέρει ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς πλατείας, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατυκλῶνων δένδρων, διότι φύλλα δὲν ἔχουν· τὰ μαδοῦν ἐπίτῃδες, διὰ νὰ μὴν ἀποστάξῃ ἡ δρόσος αὐτῶν ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ τῶν ὑποκαθημένων, οἵτινες συνήθως εἶναι εὐγενεῖς κυρίαί, ὠραϊαί, ὅσον ἐνδέχεται, ὁμοιόχροοι, διότι εἰς Σύρον ἐν εἶδος ὠραιότητος κατασκευάζεται, διότι ἐν εἶναι καὶ τὸ εἶδος τοῦ χρώματος τὸ ὁποῖον παράγει ὁ τόπος.

Φέγγουν οἱ ἐπὶ τῶν κλώνων τῶν δένδρων κρεμάμενοι φανοί, φέγγουν σκηνογραφικῶς, καθὼς ἐπὶ μεμακρυσμένου ὄρους τῶν ποιμένων αἱ πυραὶ· πλὴν τί χρειάζεται καὶ πλειότερον φῶς, ἐγὼ βλέπω μίαν, εἶλέπω δύο, τρεῖς· ἓναν, δύο, τρεῖς· πολλὰς, πολλοὺς, τὸν καλλήτερον τέλος κόσμον τῆς Σύρου, ἐκεῖνους οἵτινες διασκεδάζουν ἀνοδρομοῦντες ἐντὸς τῆς Πλατείας, χωρὶς νὰ τοὺς μέλλῃ τί λέγει ὁ κόσμος—καθὼς καὶ ἐκεῖνας αἵτινες φοροῦν ὅ,τι θέλουν, ἀλλεῖφονται ὅπως θέλουν, διότι

ἡ κακία γλώσσα φεύγει ἀπὸ σιμά των, ἔχουν τὸν συμπαθητικὸν μα-
γνήτην.

Περιδιαβάξον ὅλοι αὐτοί, ὅχι βέβαια ἀπὸ ἀνάγκην περιπάτου, διότι
τότε ἄλλοθι γίνεται ὁ περίπατος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν
νὰ ἀποδεικνύῃ ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην τῆς Κυριακῆς τῆς τὸν στολισμὸν
καὶ τὰς νεωτέρας τροποποιήσεις ὅσας ἐπέφερον εἰς τὴ φύσκω-
μα, τὸ *μπορέ της*, ἢ τὸ *στάσιμόν της*, καὶ νὰ προσκρούῃ ἐπὶ τῆς βρά-
χους ἢ τὴν πλευράν τοῦ μὲν, (ὅχι ἐπίτηδες) διὰ νὰ λαμβάνῃ πάλιν
τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἀκούῃ *pardon*—μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, τὸ ὅποιον
εἶναι ὀλίγον σπάνιον εἰς Σύρον· εἰς τὴν συμπεριφορὰν των οἱ ἄνθρωποι
εἶναι ὀλίγον δημοκρατικοί, ὅσο ἀριστοκρατικοί εἶναι εἰς τὰς ἰδέας των.
Ἐθιμον, συνήθεια ἦθθ δὲν κατακρίνονται.

— Περιπατῶ καὶ ἐγώ, — Αἱ! καυμένη, λέγει μία μικρὰ παμπό-
νηρος, πρὸς τὴν πλησίον της — ἦλθεν καυμένη ὁ Ἄβδηρίτης ἀπὸ τὰς
Ἀθήνας. . . .

— Ἀλήθεια!

— Μὴ μοῦ τὸ λές, λυποθυμῶ· πάμε νὰ φύγωμε· δὲν φοβοῦμαι
τὸ δαιμόνιον του.

— Μὴν εἶσαι τρελλή; ἡμεῖς καπέλλα πλατιά, δὲν φοροῦμαι· μήτε
σιδηρένια ἐσωφόρια. . . .

— Ναὶ μά. . . .

— Τί, τὸ μιστικόν σου· μὴ φοβῆσαι ἂν δὲν τὸ εἶπῃς δὲν τὸ μαν-
θάνει. . . .

— Καὶ εἰξεύρεις δέσποτα, τί εἶναι τὸ μιστικόν της; ἄκουσε. πλὴν
εἰς τὸ ἐργόμενον. . . .

Δ. Ν. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ

Χάριν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ διδαχθῶσι τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ
ἐκμάθωσιν αὐτὴν ἐντελῶς, εἰδοποιούμεν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρλος Ποτ-
τὲν, καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ
τῶν Εὐελπίδων, δίδει μαθήματα καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, εἰς ἰδιαιτέ-
ρας τάξεις ἐκ μαθητῶν πέντε ἐκάστη συγκειμένη· ὁ ἐπιθυμῶν εὐρί-
σκει αὐτὸν εὐχαίρον εἰς συνενόησιν ἀπὸ τῆς 6. μέχρι τῆς 8. Μ. Μ. εἰς
τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν.

Ἵσοι τῶν Κυρίων συνδρομητῶν ἐκ τῶν ἐν ταῖς
ἐπαρχίαις δὲν μᾶς ἔμβασαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν
των, παρακαλοῦνται νὰ παραδώσωσιν αὐτὴν εἰς
τούς Κ. Κ. Ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων, παρ'
ὧν θέλουν λαμβάνει καὶ τὰς ἀποδείξεις ἡμῶν.